

„Volumul de față cuprinde tâlcuirea lui Gheronda Emilianos, făcută în primăvara anului 1987, la capetele Cuviosului Teognost *Despre făptuire, contemplație și preoție.* Ea se adaugă firesc şi necesar la tâlcuirile Părintelui Emilianos deja editate, fiind întemeiată, în bună măsură, pe experienţa sa personală şi făcută cu scopul de a transmite învăţătura patristică fiilor săi duhovniceşti, monahii Sfintei Mănăstiri Simonos Petras şi monahiile Sfintei Mănăstiri Ormylia, dar şi pentru a-şi tăinui trăirile personale în spatele cuvintelor Părinţilor.

În tâlcuirea sa, Gheronda Emilianos îl urmează pe Cuviosul Teognost, dar şi învăţătura Bisericii noastre despre preoţia generală, adăugând şi trăirile sale personale, prilejuite de întâlnirile sale tainice cu Sfântul Duh şi de împărtăşirea sa cu Trupul şi Sângele lui Hristos la slujirea aproape zilnică a Dumnezeieştii Liturghii.

Gheronda se referă la făptuirea şi la contemplaţia cu care trebuie să se împodobească atât fiecare credincios, în calitatea sa de preot, cât mai cu seamă preotul, care are preoţia sacramentală.“

Arhim. ELISEI

ISBN 978-606-8840-17-8

www.editurasfnectarie.ro

Arhimandrit Emilianos Simonopetritul

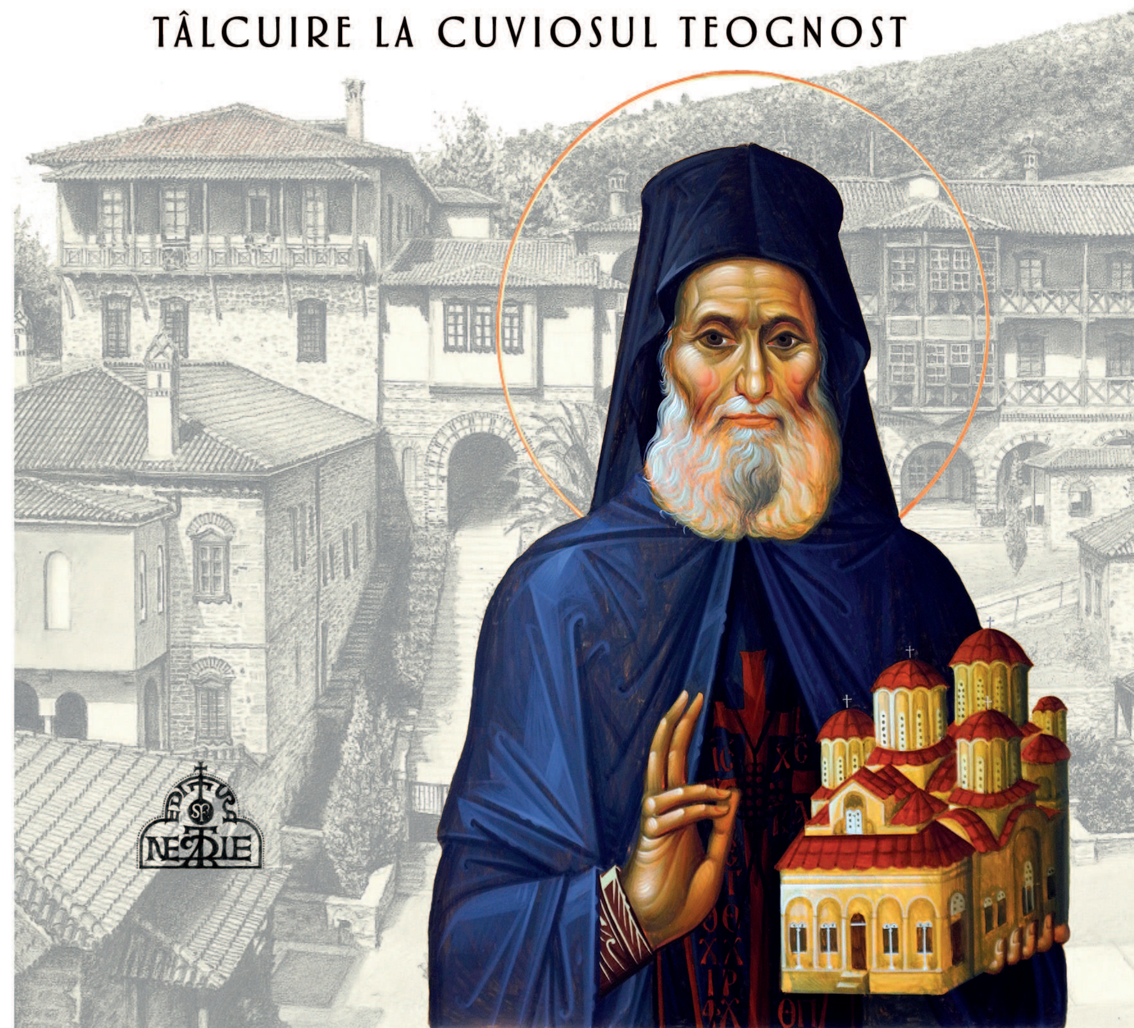
DUMNEZEIESCUL URCUŞ
TÂLCUIRE LA CUVIOSUL TEOGNOST

Arhimandrit Emilianos Simonopetritul

DUMNEZEIESCUL URCUŞ

TÂLCUIRE LA CUVIOSUL TEOGNOST

EDITURA

7

CUVIOSUL TEOGNOST

ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

DUMNEZEIESCUL URCUŞ

TÂLCUIRE LA
CUVIOSUL TEOGNOST

Traducere din limba greacă
Ierom. Agapie Corbu

Traducătorul și Editura *Sfântul Nectarie* mulțumesc din inimă
Preacuvioasei Maici Nicodimi,
Starețа Sfintei Mănăstiri *Bunavestire* din Ormylia Halkidicii,
pentru dragostea cu care ne-a încredințat
spre traducere și tipărire
volumul de față.

Traducere după: ΑΡΧΙΜ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΟΥ,
ΘΕΙΑ ΑΝΑΒΑΣΙΣ, ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΤΟΝ ΟΣΙΟ ΘΕΟΓΝΩΣΤΟ,
ΑΘΗΝΑΙ, ΙΝΔΙΚΤΟΣ, 2019.

Lector și corector: Aida Teodorescu
Concepție grafică: Baroque Books & Arts®

Imagine copertă: Cuviosul Emilianos Simonopetritul,
icoană realizată de Răzvan Bădescu;
în fundal Mănăstirea *Bunavestire* din Ormylia,
detaliu cu chilia Cuv. Emilianos - grafică de Armand Grosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EMILIANOS SIMONOPETRITUL, arhimandrit
Dumnezeiescul urcuș : tâlcuire la Cuviosul Teognost / arhim. Emilianos Simonopetritul ;
trad. din lb. greacă: ierom. Agapie (Corbu). - Arad : Editura Sfântul Nectarie, 2020
ISBN 978-606-8840-17-8
I. Agapie Corbu ieromonah (trad.)
2

PROLOG

Volumul de faţă reprezintă continuarea tâlcuirilor lui Gheronda Emilianos la scrierile Părinţilor ascetici, tâlcuiri întemeiate, în bună măsură, pe experienţa sa personală, făcute cu scopul de a transmite învăţătura patristică fiilor săi duhovnicești, monahii Sfintei Mănăstiri Simonos Petras şi monahiile Sfintei Mănăstiri Ormylia, dar şi pentru a-şi tăinui trăirile personale în spatele cuvintelor Părinţilor. Așa se face că în primăvara anului 1987, Gheronda Emilianos a început tâlcuirea capetelelor Cuviosului Teognost *Despre făptuire, contemplaţie şi preoţie*.

Cine a fost Cuviosul Teognost, care, prin cuvântul lui Gheronda Emilianos, se dovedește astăzi atât de actual? Sfântul Nicodim Aghioritul, în *Prologul* său la această scriere, spune că nu putem şti dacă era exegetul alexandrin la care se referă Sfântul Fotie sau dacă e vorba de altcineva. Patrologii contemporani spun însă că textul lui Teognost datează din secolul al XIII-lea, fără să ştim nimic despre autorul lui[1].

---

[1] A se vedea articolul lui Peter Van Deun, „La collection de chapitres

Potrivit lui Joseph Munitiz, Cuviosul Teognost trebuie identificat cu autorul *Tezaurului*[2].

Cuviosul Teognost nu se referă la disputa isihastă şi, din acest motiv, putem presupune că a trăit înaintea acesteia, ca stareţ într-una din mănăstirile din Niceea. Nu e însă necesar să cunoaștem cu precizie cine a fost autorul, deoarece textul însuşi, după cum spune şi Sfântul Nicodim, arată că autorul lui era dintre monahii care au strălucit în făptuire şi contemplaţie şi, mulţumită curăţiei sale, a avut „locuind în sine harul Sfântului Duh".

Alegerea acestor *Capete* de către Gheronda Emilianos se dovedește unică, deoarece ele i-au dat prilejul să vorbească pe larg despre importanta temă a preoţiei, acest dar de preţ pe care Dumnezeu l-a făcut omului, făptura Sa.

În tâlcuirea sa, Gheronda Emilianos îl urmează pe Cuviosul Teognost, dar şi învăţătura Bisericii noastre despre preoţia generală, adăugând şi trăirile sale personale, prilejuite de întâlnirile sale tainice cu Sfântul Duh şi de împărtăşirea sa cu Trupul şi Sângele lui Hristos la slujirea aproape zilnică a Dumnezeieștii Liturghii. „Prin Botez – zice – suntem preoți, deoarece suntem cu toţii părtași la întreita vrednicie a Domnului: împărătească, profetică, preoțească. Ca preoți, participăm la adunarea de slujbă, ca preoți ne rugăm, ca preoți aprindem candela sau lumânarea. Ca preoţi, Dumnezeu ne dăruiește în mod personal însuflările Lui și experiențe și

---

attribuée à l'énigmatique Théognoste (XIIIe siècle)", care se află în lucrarea lui A. Rigo, *Da Teognosto alla Filocalia (XIII-XVIII)*, Bari, 2016, și cel al lui Jean Munitiz, „Théognoste", *Dictionnaire de spiritualité* 15, col. 443-445.

[2] *Theognosti Thesaurus*, (ed.) Joseph Munitiz, *Corpus Christianorum, Series Graeca* 5, Brepols, Turnhout-Leuven, 1979.

primim cele mai mari descoperiri ale Duhului Sfânt și ale tainelor cerești, potrivit rugăciunii și slujirii noastre."

În același timp, Gheronda se referă la făptuirea şi la contemplaţia cu care trebuie să se împodobească atât fiecare credincios, în calitatea sa de preot, cât mai cu seamă preotul, care are preoţia sacramentală.

Suntem cuprinși de uimire în faţa suișurilor duhului la care ne cheamă Gheronda, tâlcuindu-ne pe alese textul Cuviosului Teognost. Puţin lipsește să nu ni se pară de necrezut cuvintele lui. Ştiind însă că Sfinţii Părinţi nu spun şi nici nu scriu ceva pe care să nu-l fi trăit, cădem şi ne închinăm în tăcere la preamilostivul Dumnezeu pentru nemărginita Sa milă, cerându-I cu smerenie să ne deschidă ochii inimii ca să vedem „cele ce ochiul nu a văzut şi la inima omului nu s-au suit" (1 Cor. 2, 9), lucruri asupra cărora „nici îngerii nu au putut să se aplece" (*cf.* 1 Ptr. 1, 12).

Prin cuvântul său izvorâtor de miere şi plin de har, Gheronda Emilianos dă viaţă scrierii Cuviosului Teognost, chemându-ne la nepătimire, la rugăciune curată şi neîmprăștiată, la dorirea arzătoare a morţii, după ce ne-am desăvârșit, desigur, în calea făptuirii, deoarece făptuirea este treaptă spre contemplaţie. Pentru slujitorii Liturghiei care vor să săvârșească neîmpiedicat şi cu o conștiinţă bună sfintele slujbe, Gheronda dă câteva îndrumări speciale.

Multe detalii din cuvintele Cuviosului şi ale Părintelui Emilianos vor atinge şi vor mișca sufletele cititorilor. Dar de o atenţie deosebită trebuie să aibă parte, ca fiind foarte atrăgătoare, părţile din tâlcuire în care este accentuat, cu un echilibru plin de discernământ şi cu un respect faţă de tradiţiile şi ethosul Bisericii, caracterul dinamic şi personal al legăturii fiecărui om cu Dumnezeu şi cu energiile Lui. Cuviosul spune că nu ajunge să-ţi săvârșești liturghia, fie cea

sacramentală, fie cea a rugăciunii, fie cea mistică, decât potrivit cu cele pe care le-ai primit din Tradiţie.

Gheronda, dezvoltând şi completând ideile, arată că a intrat în lumea lui Dumnezeu ca unul care slujește cele sfinte, şi nu ca un simplu instrument pasiv. Prin urmare, „plinătatea săvârșirii celor sfinte de către tine trebuie să fie şi o revelaţie nemijlocită, o legătură nemijlocită, trebuie ca şi tu să simţi şi să cunoști cu mâinile tale". De la Sfinţii Părinţi am primit un anume tipic liturgic, tradiţia Bisericii noastre, şi avem datoria să nu dispreţuim aceste tradiţii. În același timp, suntem îndeptăţiţi ca dreptatea noastră să prisosească mai mult decât a fariseilor (*cf.* Mt. 5, 20), ca să nu ne restrângem înţelegerea tainelor doar la cele pe care ni le dă tipicul, forma exterioară.

Această depășire a formelor nu înseamnă îndepărtarea, dispreţuirea sau schimbarea tradiţiilor, ci că, odată cu trăirea pe care au avut-o Părinţii, ni se îngăduie şi nouă să încercăm să ajungem la propria noastră înţelegere şi înştiinţare lăuntrică, pe care ni le va da Dumnezeu „prin înrudirea pe care am dobândit-o cu El, prin comuniunea şi unirea cu El. Prin urmare, trebuie să urmărim ce ne spune Sfântul Duh. Trebuie să devenim primitori şi încăpători ai strălucirilor Sfântului Duh, așa încât să nu fim doar niște fiinţe pasive, ci să fim cei ce acţionează".

Dar atât Sfântul Teognost, cât şi Gheronda ştiu că cea mai mare parte dintre oameni, din cauza imaturităţii şi a grijilor, nu poate să se ridice la contemplaţii înalte şi, de aceea, se coboară la neputinţa omenească, dându-ne nădejdi. „Nu vor dobândi fericirea viitoare – zic ei – doar cei curaţi şi cei nepătimași, ci şi cei smeriţi. Dumnezeu nu ne va pedepsi, nici nu ne va judeca pentru că am păcătuit, ci pentru că nu ne-am pocăit. Când cădem, să nu ne temem, ci să ne îndreptăm."

Ca un adevărat părinte, Gheronda Emilianos încearcă să înnoiască aripile noastre ca ale vulturului (*cf.* Ps. 102, 5), ca să părăsim pământul şi să ne înălţăm în muntele înalt, la Cer. Pământul este exilul nostru. Patria noastră, casa noastră este Cerul, unde se află Preasfânta Treime, cetele îngerilor şi ale sfinţilor. Ei sunt adevăratele noastre rude şi împreună cu ei trebuie să ne aflăm cât mai repede cu putinţă. Datorită nemăsuratei sale smerenii şi a iubirii sale pentru Dumnezeu şi oameni, Părintele nostru nu poate crede că există vreun om care să nu fie în stare să ajungă la această înălţime. Dumnezeu nu caută la faţă (*cf.* F. A. 10, 34). Câtă vreme el însuşi a avut aceste trăiri, înseamnă că le poate avea orice credincios, desigur potrivit cu măsura sa şi dacă dorește.

Gheronda şi-a îndreptat cuvântul către monahii şi monahiile sale. Dar scopul monahului şi al oricărui credincios este același, iar Biserica oferă tuturor aceleași mijloace de sfinţire, potrivit cu posibilităţile fiecăruia. Prin urmare, dorim şi nădăjduim ca tâlcuirea lui Gheronda Emilianos să se reverse ca o rouă şi ca un foc în inimile cititorilor care se vor apleca cu căldură asupra bogăţiei Cuviosului Teognost şi a tâlcuitorului său, Părintele nostru Emilianos.

Arhimandritul Elisei
Egumenul Sfintei Mănăstiri Simonos Petras

DUMNEZEIESCUL URCUŞ

TÂLCUIRE LA CUVIOSUL TEOGNOST

1

Pentru intrarea noastră în noul an bisericesc, m-am gândit să citim un text al Cuviosului Părintelui nostru Teognost, din cel de-al doilea volum al *Filocaliei*[1]. Se pare că autorul este un sfânt din vechime, probabil din secolul al III-lea. În *Capetele* pe care le-a scris întâlnim multe indicii că a avut o formaţie atică şi că, în acelaşi timp, cunoştea limba Părinţilor Bisericii, care au adaptat dialectul atic la limba vorbită, greaca *koine*, aşa încât limba să aibă eleganţa stilistică a clasicilor, dar şi putinţa de a fi înţeleasă de oamenii epocii lor, pentru a fi, pe cât posibil, vie şi atrăgătoare.

În scurta biografie a Sfântului, care premerge lucrării lui şi care a fost scrisă de Cuviosul Nicodim Aghioritul, se spune că s-ar putea ca Teognost să fi fost alexandrin. Judecând după lucrarea sa, putem trage

[1] Trimiterea este făcută la ediţia greacă a *Filocaliei*. În ediţia română, scrierea se află în volumul al patrulea. (n.tr.)

concluzia că acest cuvios este dintre acei oameni care n-au trecut prin viață zadarnic şi fără roade, ci cu reușită în făptuire şi cunoștinţă, adică în viaţa practică şi în virtute, în dobândirea simţului duhovnicesc şi în descoperirea tainelor cerești. În biografia sa, Cuviosul Nicodim spune:

Acesta era dintre cei care au vieţuit cu făptuirea şi cunoștinţa şi, prin curăţia vieţii, a avut harul Duhului locuind într-însul. Mintea i-a fost luminată cu iluminările Acestuia, prin care se face în mod firesc descoperirea tuturor, iar prin adierile Sale pline de viaţă, mintea lui, ca un instrument muzical insuflat, a cântat aceste capete asemenea unei cântări cu totul armonioase şi sfinte.

Cu alte cuvinte, Cuviosul Teognost a dobândit o asemenea curăţie a vieţii, așa cum o dovedește scrierea sa, încât a reușit să aibă locuind în inima sa harul Sfântului Duh, cu ale Cărui iluminări mintea i-a fost luminată şi a alcătuit, frumos şi dulce, capetele de faţă. Prin adierile pline de viaţă ale Sfântului Duh, mintea sa, ca un instrument muzical de suflat, a izvodit această *cântare cu totul armonioasă şi sfântă*.

Iar prin harul aflat în ele şi prin înţelesurile duhovnicești, atrage auzul și cugetarea cititorilor şi îmboldeşte spre zelul făptuitor al împlinirii lor. Pentru că prin ele este arătat felul aparte al făptuirii şi este învăţată fără rătăcire înălţarea spre contemplaţie.

Prin harul şi înţelesurile duhovnicești cuprinse în aceste *Capete*, cititorul este atras şi prin auz, şi prin cugetare. Fiecare cap, ca un bold, te face să-ţi revii şi să fii condus spre zelul făptuitor al dobândirii înţelesurilor sale duhovnicești. Pe de altă parte, sufletul este povăţuit într-un mod cu totul deosebit pe calea făptuirii, a felului în care poate să se înalţe prin făptuire la viaţa duhovnicească. Iar când vei dobândi făptuirea, aceasta, ca o scară, te va înălţa fără rătăcire la contemplaţie, la Cer.

Şi cum şi în ce fel trebuie să fie cel cinstit cu preoţia poate cineva să afle cu precizie din aceste [capete].

În plus, *Capetele* ne arată cum trebuie să fie adevăratul preot, cel care a fost cinstit cu preoţia. Să nu uităm că preoţia nu este doar cea care a înlocuit preoţia levitică, ci este şi aceasta pe care o purtăm înlăuntrul nostru, ca părtași ai vredniciilor Domnului. Fiecare credincios, bărbat sau femeie, este şi preot, este şi învăţător, este şi împărat. Dar, în primul rând, este preot. Dacă nu am avea preoţia, nu am putea să-I aducem lui Dumnezeu nici jertfele noastre, nici slujba noastră, nici rugăciunile noastre, nici strigătele inimilor noastre.

Prin urmare, *Capetele despre preoţie* privesc fiecare inimă, şi cu atât mai mult pe cea de monah, întrucât monahul este cel care intră în cele de nepătruns ale Bisericii, este cel căruia i se dezvăluie tainele duhovnicești. De aceea există o tradiţie potrivit căreia monahii erau tunși în interiorul altarului, iar ca o amintire a acestei rânduieli, acum facem tunderea în faţa ușilor

împărăteşti. Monahul intra în altar şi rămânea acolo opt zile şi, în fiecare zi, cânta tropare şi citea scrieri care privesc viaţa monahală.

Şi aduc mult folos duhovnicesc şi trezvie mântuitoare celor care se împărtăşesc din ele cu iubire de osteneală.

Ce să vă mai spun acum? – zice Cuviosul Nicodim. Nu vreau să vă spun multe, dar, dacă vreţi să urmaţi calea folosului duhovnicesc şi a trezviei, care aduce mântuire, veţi găsi în aceste *Capete* comoara pe care o căutaţi.

Titlul *Capetelor* este următorul:

Despre făptuire şi contemplaţie şi despre preoţie, al cărei acrostih este: Preacuvioșilor părinţi Lazăr şi Varlaam, Teognost, cel cu totul neînsemnat şi nevrednic de toată lumea.

Eu, zice Cuviosul Teognost, cel mai neînsemnat decât toţi oamenii, gunoiul pământului (*cf.* 1 Cor. 4, 13), nevrednic de tot ceea ce se află în lume, dedic aceste *Capete* preacuvioșilor părinţi Lazăr şi Varlaam. Este evident că acești doi părinţi i-au pus Cuviosului întrebări în legătură cu problemele cuprinse în *Capete* şi ne-au dat prilejul să avem şi noi această comoară alcătuită din cele aproximativ şaptezeci de capete. Să le vedem!

Să socotești că ai virtute adevărată atunci când vei dispreţui în mod desăvârșit toate cele de pe pământ, având inima gata întotdeauna, prin conștiinţă curată, să călătorească spre Domnul. Iar dacă vrei să fii cunoscut de Dumnezeu, fă-te necunoscut de oameni, pe cât e cu putinţă. [1]

Dacă simţi, zice Cuviosul, că ai o virtute şi vrei să vezi dacă este adevărată, o vei judeca, mai întâi, după faptul că dispreţuiești sau nu toate cele de pe pământ. Dacă există ceva pe care nu-l dispreţuiești, dacă, de exemplu, nu-ţi dispreţuiești tatăl şi mama, prietenii, rudele duhovnicești şi trupești, educaţia şi dorinţele tale, părerile tale şi lumea, cărţile şi slava, dorinţa ca oamenii să te accepte, să nu spui că virtutea ta este adevărată!

În al doilea rând, este oare inima ta gata, așa încât să treci la Domnul în orice clipă? Ai îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu? Este conștiinţa ta cu totul curată? Poţi să spui: „Nu mă ştiu vinovat cu nimic!“, așa cum a spus Apostolul (*cf.* 1 Cor. 4, 4), adică să nu aflu nimic în mine care să-mi arate că greșesc faţă de Dumnezeu, că nu am nici cel mai mic păcat pe care îl lucrez sau îl vreau sau îl acopăr sau pe care nu îl îndepărtez? Dacă e așa, atunci poţi să spui că ai virtute.

Prin urmare, trăsăturile adevăratei virtuţi sunt două: dispreţuirea a toate şi să fiu gata să zbor şi să merg la Hristos. Dorul meu arzător, orice aspiraţie duhovnicească, dorinţele duhovnicești şi avântul după virtute şi sfinţenie, înclinaţia spre curăţie, dispoziţia pentru slujbe şi rugăciunea mea, toate acestea au ca pisc această ultimă clipă în care mă voi găsi faţă în faţă cu Dumnezeul meu (*cf.* 1 Cor. 13, 12). Așa cum un tânăr nu așteaptă altceva decât momentul nunţii, tot așa şi noi așteptăm adevărata şi veșnica noastră nuntă, clipa în care ne vom întâlni, prin moarte, cu Dumnezeul nostru. Îndepărtarea noastră de ţărână şi plecarea noastră din „cortul“ nostru arată comuniunea şi unirea noastră cu Duhul.

CUPRINS

La Editura Sfântul Nectarie, în seria

TÂLCUIRI LA FILOCALIE

au apărut:

ARHIM. EMILIANOS SIMONOPETRITUL
Tâlcuire la Avva Isaia, Cuvinte ascetice (vol. 1)
Tâlcuire la Sfântul Isihie, Despre trezvie (vol. 3)
Tâlcuire la Sfântul Maxim, Despre dragoste (vol. 5)
Tâlcuire la Avva Evagrie, Despre rugăciune (vol. 6)

MONAH THEOCLIT DIONISIATUL
Tâlcuire la Sfântul Diadoh, Capetele despre cunoștință (vol. 2)

ARHIM. EVSEVIOS VITTIS
Tâlcuire la Sfântul Nil Ascetul, Despre rugăciune (vol. 4)

în seria

ARHIM. EMILIANOS SIMONOPETRITUL

TÂLCUIRI ŞI CATEHEZE

au apărut:

Tâlcuire la Viața Cuviosului Nil Calavritul (vol. 1)
Tâlcuire la Sfintele Slujbe (vol. 2)
Tâlcuiri la Psalmi (vol. 3)
Cuvânt despre ascultare și priveghere (vol. 4)
Tâlcuire la Canoanele monahale (vol. 5)
Cuvântări mistagogice la sărbători (vol. 6)
Despre boală, suferință și moarte (vol. 7)

în pregătire:

Casa lui Dumnezeu, poarta cerului:
Despre monahism Stareț și ucenic (vol. 8)

Alte apariții:

MONAH IOSIF VATOPEDINUL

Trăiri ale dumnezeiescului har:
O epistolă despre viața lui Gheron Iosif Isihastul; Epistole inedite
Mărturie athonită

***

MONAH DAMASCHIN GRIGORIATUL
Părinți athoniți pe care i-am cunoscut

Povățuiri din Sfântul Munte,
convorbiri cu Părinți athoniți contemporani

IEROM. AGAPIE CORBU
Sf. Grigorie de Nyssa - tâlcuitor al Scripturii
***
CHIRIL DE SCHITOPOLIS
Viețile pustnicilor Palestinei
ediție bilingvă, greacă veche-română
***
PIERRE HADOT
Exerciții spirituale și filosofie antică
*
Studii de filosofie antică
***
Protoprezviter EMANUIL IANNOULIS
Am vorbit cu Sfântul Nectarie...
(*Mărturii autentice*)
***
Ucenicii *lui Evagrie - Capete filocalice*
ediție bilingvă, greacă veche-română

în seria PHILOCALICA SYRIACA
a apărut:
AVVA IOSIF HAZZAYA - *Scrieri duhovnicești*
SABINO CHIALÁ - *Avva Avraam Sirul,*
obștea sa și rânduielile Marii Mănăstiri

în pregătire:
RAYMOND LE COZ, *Istoria Bisericii Orientale*
IOAN KALDUN, *Viața Sfântului Iosif Busnaya*
TOMA DE MARGA, *Cartea Stareților*
ISHODENAH DE BASRA, *Cartea curăției*
ISAAC SIRUL - *Cuvinte ascetice*
- vol. 1 (Cuvintele I-XXX), ediție bilingvă -
ROBERT BEULAY, *Învățătura duhovnicească*
a Sfântului Ioan de Daliatha
DADISHO QATRAYA, *Despre isihie*
DADISHO QATRAYA, *Tâlcuire la Avva Isaia*
*** *Cartea treptelor (Liber Graduum)*

altele:

NICODIM AGHIORITUL
Paza celor cinci simțuri
Grădina harurilor
Noua Scară

Comenzi:

EDITURA SFÂNTUL NECTARIE
Arad, str. Lucian Blaga nr. 3
email: secretariat@editurasfnectarie.ro
www.editurasfnectarie.ro

sau

S.C. Egumenița S.R.L.
O.P. 3 C.P. 301
800730 Galați
tel./fax: 0236-326.730
e-mail: editura@egumenita.ro
www.egumenita.ro

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.